

Ezechiel 14 a – Împotriva celor care-și poartă idolii în inimă și a proorocilor care le răspund

Faptul că am parcurs deja 13 capitole din Ezechiel ne ajută enorm în înțelegerea următoarelor capitole. Am descoperit deja că Ezechiel nu are un discurs plictisitor și redundant care repetă la nesfârșit câteva teme principale. Cartea Ezechiel are un discurs coerent, logic, și mereu introduce elemente de noutate. Profetul ia problemele spirituale a celor din robie și le întoarce pe toate fețele, dorind să îndepărteze din mintea lor orice prejudecată, orice obstacol, orice minciună care s-ar opune acceptării adevărului. Astfel, atunci când studiem un nou pasaj, căutăm în special elementele de noutate, ce altă fațetă a problemei este abordată. Cu aceste gânduri începem studiul primului pasaj din Ezechiel 14. El abordează trei categorii de persoane: bătrânii care întrebă pe Ezechiel, cei care-și poartă idolii în inimă, și proorocii care răspund acestora. În lumina capitolelor precedente, ne dăm seama că pasajul continuă cu discursul formulat de Ezechiel împotriva autorităților din Israel. Avem în primul rând, în atenția noastră, un nou grup de autoritate din popor, cel reprezentat de bătrânii poporului. De asemenea, se revine la tema proorocilor mincinoși dezbătută pe larg în capitolul 13. Dar tema celor două tipuri de autoritate (bătrânul, respectiv proorocul) nu este tratată separată, ci se insistă pe legătura dintre aceste două autorități, pe relația bolnavă dintre ele, care duce la înmulțirea cumplită a răului în Israel. Un alt element de noutate pare acela că Ezechiel își comută în special atenția spre autoritățile spirituale din robie. În cap.8-11 a vorbit despre preoții și căpeteniile de la Ierusalim, în cap.12 despre împăratul de la Ierusalim, și în cap.13 despre proorocii mincinoși aflați fie în Ierusalim, fie în robie. Cap.14a este în primul rând o atenționare cu privire la autoritățile spirituale din robie. Acestea erau reprezentate de bătrânii din robie și de proorocii din robie. Deciziile care influențau comunitățile evreiești din exil erau luate de bătrâni după ce aceștia se consultau cu proorocii. Acest mod de conducere avea o mare autoritate asupra celor din robie. Bătrânii întrebau aparent în mod sincer care este voia Domnului, și primeau apoi un răspuns de la prooroci, și apoi comunicau comunității direcția ce trebuia urmată. Era greu de contestat acest mod de conducere. În pasajul de față mai apare un

element de noutate prin expresia: *iși poartă idolii în inimă* (sau: *iși poartă cugetările lor în inimă* – după cum traduce Septuaginta). Profetul revine deci și la tema idolatriei, dar de data aceasta acuză idolatria ascunsă a inimii. E posibil ca anumite grupuri de bătrâni din robie să fi renunțat la idolatria fizică foarte prezentă în Israel. Făcând din smochinele bune, poate au făcut deja un pas înapoi față de închinarea la idolii neamurilor vecine. Acest lucru era favorabil CV-ului lor spiritual. Ei nu întrebau și idolii și Domnul, ci numai pe Domnul. Nu puteau fi acuzați de dualitate sau lipsă de sinceritate, dar acest lucru doar la prima vedere. Când Domnul privește adânc la inima lor, vede idolii ascunși în inimă. La ce se referă acest lucru? E posibil ca sub asprimea pedepsei divine, ei să fi renunțat temporar la închinarea efectivă la idoli. Dar să nu o fi făcut din deplină convingere. A fost doar o măsură de îmbunare a lui Yahwe. În inima lor ei încă iubeau idolii la care se închinaseră, și în special pentru că aceștia îi lăsau să trăiască în poftele lor fără să le ceară o schimbare radicală a vieții. Acești idoli au fost *pricina lor de păcătuire* (traducerea literală) sau ceea ce i-a făcut să păcătuiască (traducerea Cornilescu). Idolatria e considerată cauza înmulțirii păcatului lui Israel. Israel a înlocuit frica de Domnul și salvarea promisă de Domnul, cu teama de idoli și salvarea promisă de aceștia. Dar aceștia nu le cereau o viață sfântă. Ba chiar ritualurile lor încurajau adesea desfrâul și crima. Astfel alipirea de idoli a dus implicit la o relaxare a conștiinței față de imoralitate și la înmulțirea relelor din Israel. Alipirea de idoli a făcut inactivă lucrarea Duhului în viața lor. Fără prezența Duhului, lupta pentru înfrânarea firii e pierdută din start. Dar prezența Duhului e înlocuită cu duhuri de rătăcire a întunericului care grăbesc cufundarea în imoralitate. Traducerea Septuaginta ar sugera că idolii ascunși în inimă ar fi propriile gânduri și cugetări cu privire la situația despre care întreabă. Adică, ei oricum au perspectiva lor asupra situației la care nu vor să renunțe, dar totuși întreabă și pe Domnul, pentru a primi eventual o confirmare. Nu știm exact de ce bătrânii întrebau pe Domnul. Dar știm că ei erau duali, și că își purtau idolii în inimă. Ei nu renunțaseră cu adevărat la idolatria fizică și aveau și perspectiva lor asupra istoriei la care nu vroiau nicidecum să renunțe. Ei întrebau pe Domnul din curiozitate, din speranța că vor primi răspunsul favorabil, din fățărnicie, pentru a poza în cei care caută cu adevărat voia Domnului, pentru a-și adormi propria conștiință...Ei se apropiau de Domnul ca unii care aveau o relație bună cu Domnul

și căutau sinceri răspunsul Lui. Dar din pricina idolilor pe care-i purtau încă în inimă, relația lor cu Domnul nu era refăcută, iar aparenta sinceritate ascundea munți de dualitate și ipocrizie. Dumnezeu reacționează foarte tranșant la fățarnicia lor: *Credeți că am să intru în jocul fățarniciei voastre? Credeți că am să Mă las întrebat de voi? Și atunci ce va face Dumnezeu? Dacă proorocul le-ar fi dat un răspuns ca din partea Domnului, ar fi validat poziția de pe care acești oameni se apropiau de Domnul, adică ar fi confirmat că ei sunt oameni sinceri care caută pe Domnul. Împăratul David întreba pe Domnul, și Domnul îi răspundea. Dar când necredinciosul Saul a întrebat pe Domnul, Domnul nu i-a răspuns nici prin vedenii, nici prin prooroci, nici prin Urim și Tumim. Domnul nu vrea prin răspunsul lor să încurajeze fățarnicia lor, și nici poziția de autoritate în ochii poporului. Dar ce va face Domnul? Va tăcea? Nu le va răspunde? Surprinzător, Domnul abordează altfel situația: *Nu le voi răspunde prin prooroc, dar le voi răspunde direct, le voi răspunde Eu Însumi prin Mine Însumi.* Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că Domnul Își va întoarce Fața împotriva unui asemenea om, îl va face un semn și de pomină în Israel, și-l va nimici cu desăvârșire din mijlocul poporului. Dumnezeu anunță o moarte fizică violentă și imediată pentru acei oameni care își poartă idolii în inimă și mai îndrăznesc să vină la prooroc să întrebe pe Domnul. Moartea sa avea loc în condiții șocante ca astfel acel om să fie un semn și un prilej de groază în Israel. Astfel, Domnul va descuraja pe Israel să mai intre în acest joc al fățarniciei. Autoritățile vor fi astfel descurajate să se apropie cu fățarnicie de prooroc. Dar dacă totuși acel prooroc, din neveghere sau pentru că este un prooroc mincinos, va da un răspuns celui ce întreabă, cum va aborda această situație Dumnezeu? Dacă se va întâmpla acest lucru, atunci înseamnă că Dumnezeu a hotărât așa spre nenorocirea amândurora. Dumnezeu a trimis un duh de amăgire peste acel prooroc ca să ducă la pieire pe cel ce întreabă și ca el însuși să fie dus la pieire. Dumnezeu își va întinde mâna și va nimici și pe proorocul care intră în acest joc, și pe cel ce întreabă. Și ne aducem aminte din cartea Ieremia de situațiile în care Dumnezeu a intervenit prin morți imediate și șocante împotriva proorocilor mincinoși din Israel. În Ezechiel cap.14 Dumnezeu este și mai tranșant: anunță moartea *tuturor* proorocilor care ar da un răspuns ca din partea Domnului unui om idolatru care întreabă pe Domnul. Ba mai mult anunță și moartea oricui se apropie plin de fățarnicie ca să întrebe pe Domnul. Dacă în cap.13 Dumnezeu demască la*

modul general pe proorocii mincinoși și anunță pustiirea Ierusalimului care va aduce moarte atât asupra proorocilor cât și asupra poporului care se lasă amăgit de ei, în cap.14a, Domnul anunță o moarte imediată asupra oricărui om care întreabă idolatru pe prooroc, și asupra oricărui prooroc care va muri. În cap.13a se tratează la modul general relația dintre prooroci și popor, iar pedeapsa ia forma evenimentului istoric al dărâmării Ierusalimului. În cap.14a se tratează la modul particular relația dintre un om și un prooroc din popor, și pedeapsa ia forma unei morți premature chiar înainte de căderea cetății. Și într-adevăr, Ieremia consemnează că în acei 3-5 ani înainte de căderea cetății mulți prooroci mincinoși (atât din Israel cât și din exil) au avut parte de o moarte subită și groaznică ce a șocat tot Israelul. De asemenea se insistă asupra relației dintre autoritățile din robie (bătrânii) și prooroc. Și nu relația dintre ei și un prooroc mincinos, ci chiar relația dintre ei și un prooroc al lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu pedepsește omul care întreabă plin de fățărnicie un prooroc autentic, cu atât mai mult va pedepsi pe cel ce merge direct la un prooroc mincinos. Dumnezeu vede că una din rădăcinile principale ale rătăcirii lui Israel era relația bolnavă între omul idolatru și proorocul înșelător. Și de aceea Dumnezeu dorește să atace prin discurs această relație. Dar El nu doar o demască prin discurs, ci așteaptă ca distrugerea cetății să o dea cu totul pe față. Întrebarea este: ce face Domnul până la distrugerea cetății? Și ce va face chiar și după? El anunță prin Ezechiel că va interveni prompt pentru a nimici din popor ORICE om întreabă idolatru pe prooroc, și pe orice prooroc care se grăbește să-i răspundă. Aceasta înseamnă că ultimii ani dinaintea căderii cetății au fost PLINI de morți fulgerătoare ale proorocilor mincinoși și ale oamenilor și autorităților care apelau la ele. Și cu toate acestea poporul cu inima îndărătnică a perseverat în fărădelegea lui. V.11 este foarte important. El ne arată că Domnul vede în relația bolnavă dintre omul idolatru și proorocul înșelător sursa principală a rătăcirii din Israel. Dumnezeu va interveni cu nimicirea lor promptă *ca să nu se mai rătăcească de la Mine casa lui Israel, și să nu se mai spurce cu toate fărădelegile ei. ATUNCI (și doar atunci) vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeu lor.* Relația dintre Yahwe și Israel nu va putea funcționa dacă nu va fi îndepărtată problema proorocilor mincinoși. Când această problemă din popor va fi îndepărtată, Dumnezeu va putea fi Domnul lor și ei vor putea fi poporul Lui.

Zaharia insistă că intrarea lui Israel în mia de ani va fi posibilă doar prin rezolvarea definitivă a problemei proorocilor mincinoși:

1. În ziua aceea, se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat și necurăție.
2. În ziua aceea – zice Domnul oștirilor – voi stârpi din țară numele idolilor, ca nimeni să nu-și mai aducă aminte de ei; voi scoate, de asemenea, din țară pe prorocii mincinoși și duhul necurat.
3. Și dacă va mai proroci cineva, atunci tatăl său și mama sa, înșiși părinții lui, îi vor zice: „Tu nu vei trăi, căci ai spus minciuni în Numele Domnului”; și tatăl său și mama sa, cei care l-au născut, îl vor străpunge, când va proroci.
4. În ziua aceea, prorocii se vor rușina fiecare de vedeniile lor, când vor proroci, și nu se vor mai îmbrăca într-o manta de păr ca să mintă pe oameni.
5. Ci fiecare din ei va zice: „Eu nu sunt proroc, ci sunt plugar, căci am fost cumpărat din tinerețea mea!”
6. Și dacă-l va întreba cineva: „De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini?”, el va răspunde: „În casa celor ce mă iubeau le-am primit.”

(Zaharia cap.13)

Și acest pasaj din Zaharia ne sugerează că vindecarea lui Israel din mia de ani va fi un proces, și nu se va întâmpla într-o secundă peste noapte. Poporul se va trezi într-un singur moment, dar vindecarea națiunii va avea nevoie de timp. Dacă acest lucru este valabil pentru Israel, cu atât mai mult e valabil pentru Neamurile care vor veni la Ierusalim să caute pe Domnul.

Cap.14 este important pentru că sunt abordate teme noi:

- Problema idolatriei ascunse a inimii, care va deveni și mai relevantă pentru perioada de după robia babiloniană.
- Autoritățile din exil reprezentate de bătrânii duali.
- Relația dintre aceste autorități și proroci.
- Răspunsul prompt al lui Dumnezeu împotriva oricui întreabă dual pe Domnul și împotriva oricărui proroc răspunde de capul lui.

După realizarea acestor intervenții imediate ale judecății divine (consemnate și în Ieremia 28-29), ne așteptăm ca influența proorocilor mincinoși să se diminueze semnificativ, și autoritățile să nu mai aibă curajul să consulte pe proorocii mincinoși. Dar acest lucru nu s-a întâmplat și Israel a rămas împietrit. Cu adevărat era o casă de îndărătnici!

Capitolul 14a ne provoacă să ne cercetăm inimile atunci când vrem să întrebăm pe Domnul, atunci când cerem călăuzire de la Dumnezeu. Dacă în inima noastră se ascund planuri și dorințe idolatre, atunci suntem în pericolul ca Dumnezeu să nu ne răspundă. Ba mai mult, există pericolul să primim călăuziri mincinoase de la duhurile de amăgire. Idolatria nerezolvată din inima noastră și nesinceritatea noastră în a cere călăuzire, în a accepta voia lui Dumnezeu chiar dacă nu coincide cu așteptările noastre, reprezintă un teren legal pentru acțiunea duhurilor de amăgire. Însuși Dumnezeu va trimite acele duhuri de amăgire care vor amăgi prin situații, gânduri, raționamente, coincidențe, sfaturile unor autorități religioase. Iată de ce este imperios necesar să ne curățim inimile înainte de a întreba pe Domnul, să-L rugăm pe Domnul să ne curețe inimile cu sângele Mielului și apa Duhului înainte de a ne ruga pentru călăuzire divină. Chiar când avem inima curată, cel rău va încerca să bruieze călăuzirea divină prin călăuzire înșelătoare. Dar atunci Domnul va fi de partea noastră și ne va ajuta să deosebim glasul șarpelui și să ne delimităm de el.

Ezechiel 14b – De ce o rămășiță din Ierusalim va rămâne în viață?

După ce a fost abordată și tema bătrânilor din robie și a relațiilor acestora cu proorocii, ne întrebăm ce alte nelămuriri sau prejudecăți au rămas încă în picioare în inima poporului din exil? Capitolul 14b ne răspunde: problema rămășiței, mai exact a rămășiței care va scăpa cu viață din Ierusalim. Deja am abordat această temă în studiul nostru de până acum. Cartea Ezechiel este genială prin faptul că ne deschide mintea să înțelegem că este vorba de două rămășițe, și anume:

- Rămășița de evrei care se afla deja în exil prin primele două valuri de robie, și

- Rămășița care va scăpa cu viață din Ierusalim (respectiv al treilea val de robie).

La prima vedere reprezintă același lucru, și împreună vor forma rămășița salvată de Domnul și prin care Domnul își va continua planurile. Dar Ezechiel ne răspunde în mod categoric: nu este așa! Rămășița protejată prin care Domnul își va continua planurile e reprezentată doar de prima rămășiță. Rămășița de la Ierusalim are cu totul alt rol și destin în planul divin. Dar care este acest rol? Și de ce este diferit el de rolul primei rămășițe? Și în cele din urmă dacă Ierusalimul este așa de vinovat cum spun profeții și acolo sunt doar smochinele rele, de ce mai este lăsată cu viață o rămășiță? La aceste întrebări va răspunde Ezechiel în acest pasaj.

Cum răspunde cuvântul Domnului prin Ezechiel? În primul rând atrage atenția asupra unei situații dramatice în care poate ajunge o țară, un popor, o cetate. E vorba de acea situație în care paharul fărădelegilor ei este umplut peste măsură de mult, când starea de împietrire este iremediabilă, când răul se înmulțește pe zi ce trece, când acea zonă este un cancer spiritual în trupul popoarelor infectând cu rapiditate tot ce este în jur, când fântâna genetică a națiunii este infectată ireversibil, și când nici un mijlocitor nu mai poate interveni. Atunci singura măsură care poate fi luată de Dumnezeu este nimicirea în întregime a acelu loc. Nemicirea trebuie să fie totală ca să se pună capăt cu adevărat acelu focar de infecție între popoare și să nu renască după o vreme. Nici fiii și nici fiicele nu vor scăpa cu viață. Căci ele nu vor face decât să ducă mai departe răul care a infectat definitiv conștiința acelei națiuni. Nici prezența celor neprihăniți nu mai poate salva acel loc, nici mijlocirea acestora. Ne dăm seama că este o situație mai gravă decât cea din Sodoma și Gomora, precum și o situație mai gravă decât a popoarelor din Canaan. La Sodoma și Gomora, Dumnezeu mai acceptă ÎNCĂ actul mijlocirii lui Avraam, și de asemenea pune în calcul posibilitatea salvării cetății din pricina a măcar 10 oameni neprihăniți din ea. Și probabil Domnul ar fi salvat cetatea dacă Avraam ar fi îndrăznit să pluseze până la un om neprihănit în cetate, care ar fi putut fi Lot. Iar în Canaan Domnul nu intervine printr-o distrugere bruscă, ci în timp, prin acțiunile lui Israel ca agent al judecății. Prin neascultarea lui Israel, unii canaaniți vor fi cruțați. Gabaoniții sunt însă mântuiți pe baza credinței lor. Apoi, unii urmași ai canaaniților vor fi integrați în poporul Domnului, începând cu curva

Rahav. Dar acum Domnul ne descrie o situație ipotetică mult mai gravă: nu se mai acceptă nici un act de mijlocire, și nici prezența a trei din cei mai neprihăniți oameni din istorie în acel loc, nu ar cruța cetatea. Nu vor fi lăsați cu viață urmașii, și pedepsirea lor nu va fi lăsată la latitudinea unui alt popor așa cum a fost în cazul relației dintre canaanii și Israel. Deci Domnul ia situația ipotetică a unei țări păcătoase care se află într-o situație mult mai gravă decât cea a Sodomei sau a popoarelor canaanite. Tocmai gravitatea situației explică măsurile extreme pe care le ia Domnul împotriva acelei țări. Cei trei oameni neprihăniți din mijlocul ei nu își vor scăpa decât viața lor, dar nu vor putea scăpa nici măcar un alt suflet din acea țară sorită nimicirii totale. Și Domnul ar putea folosi ca unealtă de nimicire una din cele 4 arme cumpătate ale sale:

- Foametea
- Fiarele sălbatice
- Sabia
- Ciuma.

Gravitatea situației acestei țări este dată și de faptul că ea se cufundă așa de mult în rău în ciuda mărturiei unor oameni neprihăniți ca Noe, Daniel și Iov. Să ai simultan aceste repere în mijlocul tău și tu totuși să te cufunzi în păcate mai groaznice decât cele ale Sodomei și Gomorei! Cât de împietrit trebuie să fie acest popor! Dar a existat vreodată în realitatea istorică un loc atât de împietrit ca în situația ipotetică pe care o construiește Domnul în discursul Său? În profețiile rostite de Ieremia și Ezechiel față de celalte neamuri, mereu se menționează și o rămășiță a acestora care va renaște în istorie și care chiar va celebra la final mia de ani alături de Israel. Deci nu găsim în Scriptură un exemplu care să confirme printre neamuri această situație ipotetică. Dar totuși la Ierusalimul din vremea lui Ezechiel găsim o situație chiar mai gravă decât cea ipotetică construită de Domnul! De ce spunem că este mai gravă? Din măcar două considerente:

- Asupra țării nelegiuite ipotetice, Domnul aduce nimicirea doar prin una din armele sale cumpătate, dar asupra Ierusalimului aduce TOATE aceste 4 arme simultan!

- Dacă acea țară nelegiuită dintre neamuri beneficia de mărturia lui Noe, Daniel și Iov, Ierusalimul era locul ales de Dumnezeu care a beneficiat de-alungul istoriei de revelația specială a lui Dumnezeu prin Lege și Templu, și prin mărturia proorocilor, și a mai multor oameni neprihăniți. Chiar în contextul acela istoric, Ieremia era încă la Ierusalim, Daniel și Ezechiel în exil, Iosia nu murise de multă vreme. Fiind locul ales de Dumnezeu înaintea neamurilor, capacitatea Ierusalimului de infectare a neamurilor din jur e mult mai mare decât a oricărui alt popor. E una să greșească un om din popor, e alta să greșească preotul! Impactul asupra stării morale a comunității e mult mai grav în al doilea caz. Ierusalimul era preotul lui Dumnezeu în lume. Iată de ce situația Ierusalimului este mai gravă decât cea mai gravă situație posibilă a unei țări dintre Neamuri (care nu știu dacă chiar s-a întâmplat vreodată în istorie!). Iată de Domnul este așa de mândros împotriva Ierusalimului! Iată de ce aduce toate cele 4 arme cumpilate ale pedepsei sale.

Într-adevăr, toate punctele esențiale din descrierea ipotetică a acelei țări nelegiuite corespund stării Ierusalimului. În repetate rânduri Domnul a anunțat nimicirea integrală a cetății. Din Ieremia 15 Domnul a interzis mijlocirea pentru Ierusalim și a răspuns răspicat că nu ar asculta dacă s-ar înfățișa simultan înaintea lui cei mai mari dintre mijlocitori, și anume Moise și Samuel. Iată că nici prezența unui om neprihănit la Ierusalim ca Ieremia nu mai poate scăpa cetatea. Și Ieremia nu mai era acum tânărul încăpățânat Ieremia care nu înțelegea planurile divine, ci bătrânul Ieremia a cărui inimă bătea acum în ritmul inimii lui Dumnezeu. Era cu adevărat un om neprihănit care putea sta la spărtură pentru o cetate nelegiuită ca Sodoma. Dar spărtura Ierusalimului era mult prea mare, și păcatul ei eclipsa pe cel al Sodomei. Pentru Ierusalim, nici Ieremia, alături de Ezechiel, Baruc, Daniel și cei trei prieteni ai săi, nu puteau umple spărtura. Dar în ciuda acestei stări a Ierusalimului, Dumnezeu va face un lucru ȘOCANT: va lăsa cu viață din Ierusalim o rămășiță: fii și fiice! De ce ia Dumnezeu această măsură paradoxală? Care este logica? Aparent această măsură ar aduce doar confuzie! Într-adevăr, cei rămași cu

viață din Ierusalim ar putea fi confundați cu rămășița mântuită, și ajunși în robie ar putea să infecteze din nou smochinele bune. Cei rămași din robie, precum și cei dintre neamuri ar putea spune: *Ierusalimul nu a fost totuși atât de vinovat dacă nu a fost nimicit în întregime și Domnul a lăsat o rămășiță vie!* Măsura șocantă luată de Dumnezeu nu doar că pare nedreaptă, împotriva logicii judecății divine, dar pare să aducă multă confuzie asupra celor din exil care și așa aveau foarte puțină luciditate. Și totuși, Domnul consideră că este mai bine așa, atât pentru cei din exil (14:22-23), cât și pentru cei dintre neamuri (12:16). De ce? Pentru că Dumnezeu știa că cei din exil nu credeau că fărâdelele Ierusalimului era așa de mare, și după pedeapsă aveau să considere că totuși Dumnezeu a fost prea aspru cu Ierusalimul. E situația tipică a iubirii de la distanță, sau a luării apărării unui străin fără să știi foarte bine care e situația. Cineva spune că are probleme groaznice cu vecinul său și că-l va da în judecată. Fratele său din Biserică spune că exagerează, că trebuie să ierte, că măsura e prea radicală. Timpul trece, și vecinul cel rău se mută și ajunge să devină vecin cu fratele care-i lua apărarea. După doar o săptămână de vecinătate fratele, altădată plin de har (ieftin) va ofta: *Acum înțeleg pe fratele meu care vroia să-l dea în judecată! Mă întreb cum a rezistat el atâția ani. Eu îl voi da chiar azi în judecată!* Exact acesta era rolul acestei rămășițe din Ierusalim printre neamuri și printre cei aflați deja în exil. Versetele 14:22-23 ne explică faptul că prin simplul lor mod de a fi aveau să vestească printre neamuri marile urâciuni de la Ierusalim așa cum a anunțat 12:16. Astfel cei din exil se vor mângâia de nenorocirile care au venit asupra Ierusalimului, și vor cunoaște că NU FĂRĂ TEMEI Domnul va aduce acea judecată groaznică asupra cetății alese. Cei din exil, așa cum erau ei, erau totuși smochinele bune. Pe când smochinele bune erau încă la Ierusalim, cetatea nu ajunsese încă în faza de metastază, de-abia după plecarea smochinelor bune, metastaza s-a instalat. Atunci de ce a luat Domnul smochinele bune dacă ele mai opreau faza de împietrire finală? Pentru că dacă ar mai fi stat puțin s-ar fi stricat și ele, și oricum se instala împietrirea finală. Dar după ce le-a luat, Ierusalimul s-a cufundat și mai adânc în rătăcire și păcat. Ierusalimul pe care și-l aminteau cei din exil nu era același cu cel care urma să fie nimicit. Astfel devine NECESARĂ cruțarea nedreaptă a unei rămășițe din Ierusalim. Dar ea nu are același rol și același destin ca rămășița din robie dusă în exil în primele valuri. Această rămășiță are doar un rol pedagogic spre binele adevăratei rămășițe. În ce o privește se află și

într-o stare socială inferioară (de sclavie efectivă și nu de populație supusă deportată) dar și cu un alt destin istoric: dacă celor din exil Ieremia le promite protecția divină, rămășiței din Ierusalim îi este sortită pieirea între neamuri. Ne gândim în primul rând la rămășița care a ajuns în Egipt și a murit acolo. Dar ne amintim și la pasajele din Ezechiel în care Domnul anunță că și printre neamuri îi va urmări până îi va nimici. Adică pe fruntea lor nu a fost scris semnul salvării, ci a rămas tot semnul nimicirii. Doar locul nimicirii s-a schimbat. Pe fruntea lor nu scria *spre a fi nimicit în țară, ci spre a fi nimicit în robie, printre neamuri*. Este fantastic cum se decide în ceruri destinul fiecărui suflet de pe pământ. În aparentul haos al istoriei, mai ales în situații de război sau calamitate, ai impresia că totul are loc întâmplător. Dar nu este așa. Fiecare om are ceva scris pe frunte. Lumile spirituale (atât demonii cât și îngerii) care sunt în spatele evenimentelor istorice vizibile NU POT decât să respecte ce este scris pe frunte. Astfel, pe fruntea lui Daniel scria: *spre salvare, protejare și înălțare în robie*, pe fruntea altora scria: *spre nimicire în cetate*, iar pe a unora: *spre nimicire lentă în robie*.

Ca și în cartea Ieremia, suntem fascinați de modul în care Dumnezeu operează trupul în putrefacție al națiunii Israel, și cum operația reușește și totuși națiunea e salvată fizic și are speranțe și pentru renaștere spirituală. În cartea Ezechiel descoperim noi amănunte ale operației, cu atât mai mult cu cât cartea se adresează smochinelor bune din exil. Cât de bine cunoaște Dumnezeu psihologia unui popor și cât de precis intervine în istorie spre vindecarea conștiinței naționale. Și dacă Dumnezeu operează fără greș inima unui popor format din milioane de suflete, cu atât mai mult operează fără greș inima unui singur om. De ce ne-am îndoi de deciziile pe care le ia El cu privire la viața noastră? Desigur într-o anumită fază a operației deciziile Sale par ilogice, absurde, chiar nedrepte. Ele par să amplifice boala nu să o vindece. Și în prima fază a operației, pacientul pare mereu mai bolnav decât înainte de intrarea în operație. Așa a fost și cu decizia lui Dumnezeu de a cruța o rămășiță din Ierusalim: o decizie șocantă, nedreaptă, ilogică, care aduce mai multă confuzie. Dar în timp se va dovedi că Domnul a avut dreptate. Cruțarea lor a fost necesară ca poporul să cunoască dreptatea Domnului față de Ierusalim. Timpul e cel care clarifică rațiunea deciziilor chirurgului.

Pasajul, la fel ca Ezechiel 9, este o încurajare și pentru cei neprihăniți. Destinul lor FIZIC și spiritual nu este lăsat la voia întâmplării în istorie. Înainte de orice judecată din istorie realizată fie prin ciumă, fie prin foamete, fie prin război, fie prin fiare sălbatice sau orice altceva, Domnul îl trimite pe Hristos să scrie semnul salvării și protecției pe fruntea celor neprihăniți. Desigur avem și niște standarde înalte: Daniel, Iov, Noe. În Ezechiel 9, standardul pare a fi mai abordabil pentru noi: cei ce suspină pentru cetate, ca Lot, acum desigur că și nivelul protecției poate fi diferit. De exemplu, Lot a primit o protecție mai mică decât Ieremia. De aceea a avut și un alt destin și o altă salvare. Descoperim că viața fizică a celor neprihăniți e de mare preț înaintea Domnului. Destinul lor în istorie este în Mâna lui Dumnezeu. Ei nu sunt doar miei dați la măcelăria istoriei pentru a fi recompensați doar în viața cealaltă. Ei sunt protejați acum și aici de Dumnezeu. În cele din urmă Dumnezeu modelează chipul lui Hristos în ei prin evenimentele vizibile din destinul lor pământesc. De aceea acest destin nu poate fi separat de cel spiritual. Dumnezeu nu abordează aici contextul încercării celui neprihănit, ci contextul judecății comunității din care aceștia fac parte. În acest context li se promite o protecție specială, chiar și fizică. Înseamnă că în războaiele și judecățile din istorie cei neprihăniți beneficiază și de o protecție specială fizică? Înseamnă că nici un credincios nu a murit de exemplu, în al doilea război mondial? Desigur tabloul e mult mai complex și are mai multe variabile. Decât să dăm un răspuns simplist, mai bine listăm variabilele și posibilitățile care stau în spatele complexității problemei:

- Nivelul de protecție dat celui neprihănit depinde și de nivelul neprihănirii acestuia. Unui om ca Daniel i s-ar putea garanta poate chiar protecție fizică 100% în cazul declanșării celui de al treilea război mondial.
- Nivelul de protecție ar putea însemna protecție spirituală 100% și limitarea presiunilor psihice și fizice. Este una să fii lăsat cu totul în mâna vrăjmașilor, și Dumnezeu Însuși să fie împotriva ta, și alta ca Domnul să fie cu tine prin încercări limitate tot de El. E una să mori sub pedeapsa Lui, e alta să mori cu El chiar într-un asediu de război.

- E interesant că aici este luat și exemplul lui Iov. Dar peste familia lui Iov a venit sabie, cataclism, moarte, pierdere, și peste Iov însuși o boală care aproape l-a omorât. Dar acolo Iov era încercat de cel rău. Aici e contextul judecății divine în istorie. Sunt două situații distincte.
- Dar Dumnezeu poate folosi un context de judecată istorică pentru a încerca pe cel neprihănit? Desigur. În cele din urmă orice context de judecată istorică înseamnă în sine un context dificil, și deci de încercare pentru cel neprihănit. Contextul judecării istorice a lui Iuda nu a adus moartea peste Daniel, dar a însemnat un context de încercare foarte greu. Dar Dumnezeu a fost cu el, cum a fost și cu Iosif. Problema nu se pune dacă vei da de greu (oricum vei da de greu), ci dacă Dumnezeu va fi cu tine pentru a birui acel greu sau dacă Dumnezeu va fi împotriva ta pentru a te strivi prin acel greu al vieții.

În lumina celor spuse mai sus, Mântuitorul este îndreptățit să le spună ucenicilor Lui că la vești de războaie, cutremure, ciumi, în primul rând SĂ NU SE TEAMĂ. Semnul protecției e pe fruntea lor. Destinul lor nu e ca al tuturor. El este special pentru că ei sunt cei credincioși. Ei nu vor fi judecați împreună cu lumea, și nici părăsiți de Dumnezeu. Cel neprihănit poate avea parte de multe necazuri, dar nu i se poate întâmpla orice, și nu i se poate întâmpla tot ce s-a întâmplat altor oameni de pe pământ. Orice eveniment din viața celui neprihănit are nevoie de aprobarea Tatălui lor ceresc care-i iubește nespus. Nici chiar căderea unui fir de păr din capul unui om neprihănit nu poate să cadă fără aprobarea Tatălui ceresc.

De ce în situația ipotetică a țării date spre nimicire sunt menționați tocmai acești oameni neprihăniți? De ce ei și nu alții? De ce nu a spus: Iosif, Isaia și Ieremia? De ce tocmai: *Noe, Daniel și Iov*? Și de ce cei 3 sunt menționați chiar în această ordine?

Noe este cel care a căpătat milă înaintea lui Dumnezeu în contextul în care El hotărâse nimicirea întregii umanități. Țara pe care Dumnezeu hotărâse să o nimicească era în acel moment întreaga umanitate. Dar Noe, un om neprihănit, a căpătat milă înaintea lui Dumnezeu și a fost salvat prin corabie. Dar odată cu el au mai fost salvate 7 suflete, cei din familia lui: soția sa, trei fiii și soțiile acestora (trei

fiice). Deci Domnul nu l-a salvat doar pe Noe, ci prin el, și fii și fiice. Dar ne gândim totuși că familia lui a fost credincioasă, l-a sprijinit în proiectul construirii poporului, a crezut în Logosul ce anunța judecata, au intrat în corabie prin Cuvântul Domnului. Totuși Scriptura nu spune Noe și familia lui au căpătat milă, ci doar Noe a căpătat milă. Putem să ne gândim că el era în acel moment singurul om neprihănit de pe pământ de care Dumnezeu Se putea îndura. Din pricina neprihănirii lui și familia sa a căpătat milă. Totuși în contextul judecății din cap.14, Noe și-ar mântui doar sufletul lui prin neprihănirea lui, și fiii și fiicele ar fi salvate doar dacă ei înșiși ar fi neprihăniți, dar nu s-ar mai aplica salvarea prin neprihănirea altcuiva, nici măcar a celor mai apropiate rude. Iată că în 14b Dumnezeu vorbește despre împietrirea unei țări care ca intensitate o întrece pe cea din vremea potopului. De asemenea în contextul potopului salvarea altor oameni putea fi justificată de decizia lui Dumnezeu ca umanitatea să nu dispară. Dacă era mântuit doar Noe, omenirea nu mai putea continua parcursul istoriei. De aceea au fost mântuiți și câțiva membri ai familiei lui. Dar în contextul nimicirii doar al unei țări nu este în pericol dispariția umanității. De aceea nimicirea ei poate fi totală. De aceea, chiar dacă Noe ar fi în mijlocul ei, el și-ar putea mântui prin neprihănirea lui doar viața sa. Nu și-ar mântui nici măcar familia, dacă ea nu ar trăi cu adevărat în neprihănire.

Cu privire la Daniel sunt anumite întrebări: se referă cu adevărat la Daniel din Babilon care la acea oră era dregător în Babilon având aproximativ 30 și ceva de ani? Unii comentatori spun că este vorba de un anume Danil, un împărat înțelept din Ugaritul antic, care a fost un judecător drept și a primit recunoaștere pentru acest lucru și era cunoscut în cultura popoarelor din acea vreme. Ei argumentează că Daniel din Babilon era încă în viață, și încă tânăr, și nu putea fi încă pus alături de Noe și Iov. De asemenea ei insistă că Dumnezeu alege trei oameni neprihăniți *dintre neamuri* pentru că vorbește în contextul nimicirii unei țări dintre neamuri. Noe și Iov nu sunt evrei. Noe a trăit înainte de Avraam, iar Iov probabil contemporan cu Avraam, era din zona Edomului. Înțeleptul Danil era și el dintre neamuri, și nu mai era în viață în momentul rostirii acestui mesaj. Argumentarea este frumoasă și explică și rațiunea alegerii celor 3 oameni: sunt aleși 3 ne-evrei. Și ordinea ar fi oarecum cronologică: mai întâi Noe, și apoi Danil și Iov care ar putea

fi plasați probabil în aceeași perioadă istorică. Noe ar fi înainte de potop, ca reprezentant al întregii umanități, iar Danil și Iov doi reprezentanți de după potop, unul mai din Est (Danil) și altul mai din Vest (Iov). Pe când dacă acest text ar face referire la Daniel, de ce ar fi plasat el înainte de Iov? Dacă textul s-ar referi la Daniel, atunci pare mai logică înșiruirea: Noe, Iov și Daniel, adică se termină cu evreul contemporan. Dar nu putem exclude și varianta că textul s-ar referi chiar la Daniel din Babilon. Deși evreu, el era în Babilon, acceptând să slujească acolo, și să se integreze într-un anumit grad în structura imperiului. Deci și el trăiește într-o țară dintre neamuri. De asemenea, faptul că este contemporan, dă ilustrației forță prin actualitatea ei. Înălțarea lui Daniel în Babilon era deja cunoscută celor din robie. Destinul lui amintea de destinul lui Iosif și era o încurajare pentru smochinele bune că Domnul este cu ei în robie, și le va purta de grijă. Cei deja duși în exil nu sunt smochinele cele mai rele, căci altfel cum s-ar explica și robia lui Daniel? Deci iată că sunt motive întemeiate să fie ales Daniel tocmai pentru că era evreu și era contemporan cu ei! De ce ar fi plasat el înainte de Iov, încă nu pot să îmi dau seama.

Iov este un campion al neprihăririi. Noe e confirmat cel mai neprihănit om de pe pământ la vremea lui. Aceeași confirmare o primește și Iov. Noe, cel mai neprihănit om înainte de potop, Iov cel mai neprihănit după potop. Amândoi ne-evrei. Neprihănirea lui Iov este descrisă în amănunt în discursurile cărții Iov, și când o citești te sperii. Era cu adevărat neprihănit, și practic ți se pare imposibil ca el să fi atins un asemenea nivel de neprihănire pe acest pământ. Neprihănirea lui Iov ne șochează, ne tulbură, ne înspăimântă. Cu adevărat e prezentat ca un campion al neprihăririi pentru toate timpurile și este extrem de potrivit pentru această ilustrație. Iov, campionul neprihăririi din toate timpurile, care și-a salvat prietenii înșelători prin mijlocirea sa, nu ar putea să-și salveze decât propriul suflet în situația prezentată de Dumnezeu. Alegerea lui Iov este și problematică din perspectiva încercărilor care au venit peste Iov. Deși Iov era cel mai neprihănit om, totuși fiii și fiicele sale au murit subit în atacul adus de cel rău. Desigur, în Ezechiel 24 Dumnezeu vorbește de judecată, iar la Iov e un context al încercării. Neprihănirea lui Iov strălucește nu doar prin descrierea ei, ci și prin confirmarea primită de sus, și mai ales prin modul în care trece prin această încercare cumplită.

Însă exemplul lui Iov ar părea nepotrivit dacă ne-am întreba: dacă neprihănirea sa nu a putut păzi proprii fii credincioși și propriile fiice credincioase, cum ar putea salva fiii și fiicele dintr-o țară plină de fărădelege? Referirea la Iov are sens doar dacă se face o distincție clară între un moment al revărsării judecății divine și cel al unei încercări orchestrate de Dumnezeu. Tocmai faptul că Iov a rămas credincios chiar dacă i-au murit fiii și fiicele, ne arată cât de mare era neprihănirea sa. Or această neprihănire testată prin foc, pusă în contextul revărsării judecății divine cu siguranță ar aduce salvare pentru mulți. Totuși în situația prezentată de Dumnezeu, nici neprihănirea lui Iov nu ar mai salva pe nimeni dintr-o astfel de țară. Deși autorul nu vrea să dezvolte această temă aici, referirea lui Iov ne arată că deși cel neprihănit este salvat mereu dinaintea revărsării judecății lui Dumnezeu, aceasta nu înseamnă că el însuși nu poate fi aspru încercat.

În cele mai multe perioade din istorie, este posibilă mântuirea prin neprihănirea altuia, prin și cu ajutorul mijlocirii altuia. Dar iată că sunt și anumite perioade speciale ale pedepsei divine în care nu se mai poate opera salvarea cu ajutorul neprihănirii și mijlocirii. În acele vremuri, cel sfânt să fie sfânt mai departe și cel necurat să fie necurat mai departe. În acele vremuri fiecare își poate salva doar sufletul lui. Nu mai poate da untdelemn nimănui. Poate folosi untdelemnul doar pentru el. Multe pasaje din Noul Testament ne arată că așa va fi și la vremea sfârșitului. Va fi o perioadă de pedeapsă în care trebuie să lăsăm judecata lui Dumnezeu să se împlinească, în care nu mai putem să ne așezăm ca mijlocitori între revărsarea pedepsei divine și cei necurați, dar nici ca profeți între cei răzvrățiți și Cel ce e gata să-i judece. În acele vremuri ne putem mântui doar sufletul nostru.

Capitolul 14b ne mai descoperă faptul că procesul vindecării smochinelor bune din robie nu putea începe dacă ei nu se eliberau de mirajul Ierusalimului și nu acceptau judecata dreaptă a lui Dumnezeu asupra lui. Deci nu era suficient ca Dumnezeu să judece cetatea preacurvară. Era nevoie ca rămășița din robie să accepte ca dreaptă și sfântă această judecată. Din această pricină, Dumnezeu face această excepție în dreptul Ierusalimului și lasă o rămășiță să scape pentru a ajunge în exil ca mostră a fărădelegii cumplite care a legitimat judecata divină.

Cap.15 – Locuitorii Ierusalimului asemănați cu lemnul de viță

După cap.14, discursul împotriva Ierusalimului pare complet. În cap.14 Dumnezeu prezintă intervenții cu totul speciale ale lui Dumnezeu prin care să pună capăt activității proorocilor mincinoși din robie și să ajute poporul să înțeleagă dreptatea judecății divine în distrugerea cetății. Dumnezeu descoperă poporului aceste interevenții, precum și rațiunea lor, înainte să le pună în aplicare. Ce ar mai lipsi poporului ca să accepte distrugerea Ierusalimului? Ce prejudecăți și minciuni din mintea lor încă i-ar mai ține legați de Ierusalim? Nu știm, dar discursul lui Dumnezeu împotriva Ierusalimului continuă. Cât de complexă este problema acestei cetăți dacă și după cap.14 mai avem încă 10 capitole împotriva acestei cetăți.

În cap.15 avem o nouă imagine, o nouă ilustrație. De această dată ilustrația nu este exprimată gestual de Ezechiel, ci doar rostită. Să analizăm mai întâi ilustrația și apoi să ne întrebăm ce nuanțe noi aduce cu privire la destinul tragic al Ierusalimului. Ilustrația are în centrul ei vița de vie, lemnul viței de vie. Acest lucru nu este surprinzător. În literatura profetică, adesea Israel este asemănat cu o viță de vie. Unul din cele mai cunoscute pasaje în acest sens este cel din Isaia cap.5:

Capitolul 5

1. Voi cânta Preaiubitului meu cântarea Preaiubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu avea o vie pe o câmpie foarte mănoasă.
2. I-a săpat pământul, l-a curățat de pietre și a sădit în el vițele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei și a săpat și un teasc, apoi trăgea nădejde că are să-l facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici.
3. „Acum, dar – zice Domnul – locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați voi între Mine și via Mea!
4. Ce aș mai fi putut face viei Mele, și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, când Eu mă așteptam să facă struguri buni?
5. Vă voi spune însă acum ce voi face viei Mele: îi voi smulge gardul, ca să fie păscută de vite; îi voi surpa zidul, ca să fie călcată în picioare;
6. o voi pustii; nu va mai fi curățată, nici săpată; spini și mărăcini vor crește în ea! Voi porunci și norilor să nu mai plouă peste ea.”

7. Via Domnului oștirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda sunt vița pe care o iubea. El se aștepta la judecată, și când colo, iată sânge vărsat! Se aștepta la dreptate, și când colo, iată strigăte de apăsare!

Pilda lui Ezechiel din cap.14 vorbește despre utilitatea lemnului viței de vie comparată cu lemnul celorlalți copaci. Întrebarea cheie este: la ce ar putea fi folosit lemnul de viță? Răspunsul este: doar la foc! Și ce rămâne după ce i s-a dat foc prima dată? Răspunsul este: cenușă. Dar când se taie vița de vie? În primul rând, se taie atunci când nu aduce rod. În al doilea rând, se taie când este curățată, adică atunci când se curăță via de ramurile neroditoare sau care împiedică dezvoltarea armonioasă a viei pentru a aduce rod îmbelșugat. Deci premisa ilustrației este că avem de a face cu o vie neroditoare sau cu ramuri neroditoare din vie care sunt tăiate. Acest fapt se potrivește perfect cu starea Ierusalimului ca viță de vie și cu ilustrația din Isaia cap.5. Deci când vița de vie nu aduce rod, singura întrebuintă care mai rămâne este doar pentru ardere. În schimb, la ceilalți copaci lucrurile stau altfel. Dacă nu aduc rod pot fi tăiați și folosiți pentru diferite întrebuintări: construcția de casă, de gard, de unelte, de pod, de obiecte ornamentale etc. Dar lemnul viței de vie fiind așa de subțire, dacă nu aduce rod e aruncat în foc. Dar dacă aduce rod e lăsat să crească și are prin rodul său minunat loc de cinste printre copacii pădurii (vezi și pilda lui Iotam din Judecători cap.9a). Acesta e și destinul Ierusalimului: dacă aduce rod, este cel mai slăvit loc aducând vindecare întregului pământ, dar dacă nu aduce rod, devine cel mai blestemat loc aducând putrefacție peste tot pământul; și în această a doua situație singura măsură care poate fi luată e distrugerea lui. Dacă prima premisă a ilustrației este că vorbim de o vie neroditoare, a doua este că orice lemn trebuie să aibă o utilitate. Într-adevăr, dacă nu ar exista această premisă, atunci de ce nu s-ar lăsa lemnul de viță așa cum este el fără să mai fie ars? Să fie lăsat să se usuce în pace fără să fie ars. Acum Ezechiel se adresa celor din robie într-un context istoric dificil, hăituit de sărăcie în care fiecare resursă conta. Nici un om nu-și putea permite să lase lemnul viței de vie nefolosit. Tocmai am discutat în cap.4 faptul că combustibilul pentru ardere era greu de procurat în acea vreme. Astfel, lemnul bun pentru construcții era foarte scump și nimeni nu-și permitea să-l folosească pentru foc. Astfel babilonienii foloseau bălegarul ca și combustibil pentru ardere. În acest context, lemnul nefolositor al viței de vie nu putea fi lăsat pur și simplu să zacă în curtea omului. Folosirea sa era clară: pentru ardere. Și dacă nu ardea în întregime, ce mai rămânea

era din nou aruncată în foc. Deci pilda e relevantă pentru situația evreilor din exil și ei înțelegeau foarte bine că singura destinație a viței de vie era arderea. Dar de ce și în planul lui Dumnezeu, singura destinație era arderea? Înseamnă că în planul lui Dumnezeu sunt valabile cele două premise: via e neroditoare și orice lemn trebuie să aibă o întrebuințare, adică: Ierusalimul nu aducea rodul ascultării de poruncile divine, și orice popor/cetate trebuie să împlinească un rol. Prima premisă o înțelegem mai ușor. Dar de ce în planul lui Dumnezeu orice popor trebuie să îndeplinească o funcție? De ce nu pot fi popoare fără rol sau doar de decor? Tocmai pentru că fac parte din planul lui Dumnezeu. În planurile noastre pot fi lucruri în plus doar de decor. Ele reflectă în cele din urmă imperfecțiunile noastre. Dar planul lui Dumnezeu oglindește perfecțiunea lui Dumnezeu. De aceea tot ce face parte din El are un rol și un scop bine stabilit. Nu există reziduuri, elemente de decor, sau lucruri fără scop, fără rol în planul divin. Acest plan nu curge haotic, și Dumnezeu nu este luat prin surprindere de evoluția lui. Acest plan este gândit în amănunt înainte de întemeierea lumii. Desigur Dumnezeu trăiește fiecare etapă din acest plan ca și cum nu ar ști ce urmează, dar în același timp El știe ce urmează, și a gândit totul în cel mai mic amănunt. În acest plan nici măcar o vrabie de doi bani nu cade fără știrea, voia și aprobarea Tatălui. Dacă acest principiu se aplică și unei vrăbii, cu atât mai mult se aplică unei cetăți sau unui popor. Și aici nu vorbim de obiecte, animale sau materiale, ci de suflete eterne care pot face alegeri morale și influențează alte suflete eterne din jurul lor. Și nu e vorba de un singur suflet, ci de un popor format din sute de mii de suflete. Și orice popor influențează celelalte popoare, precum și evoluția omenirii în ansamblul ei. Deci chiar dacă ar fi un amănunt din planul Domnului, și acesta ar trebui să aibă un rol, o țintă, pentru că fac parte din planul perfect al unui Dumnezeu perfect. Dar acum este vorba de un popor care reprezintă un element extrem de important din acest plan. Și nu e vorba de orice popor, ci de poporul ales, adică de cel mai important element din planul lui Dumnezeu. Cum ar putea tocmai poporul ales să fie fără rol în planul divin? Cum ar putea fi doar un element de decor? Cum ar putea fi neutru și tolerabil? Cum ar putea să nu influențeze cursul celorlalte popoare în războiul dintre bine și rău? De aceea, trebuie să fie o întrebuințare și pentru lemnul de viță neroditor. Și această întrebuințare poate fi doar arderea, adică prin judecarea sa să devină o pildă pentru celelalte popoare. Prin arderea sa prin foc se va întrerupe influența spirituală

negativă a cetății asupra celorlalte popoare și povestea cetății va ajuta celelalte cetăți să se teamă de Domnul! Iată destinul Ierusalimului, al cetății alese: dacă dă rod este înălțat peste popoare, dacă nu dă rod este ars înaintea nașunilor! Dacă în celelalte capitole este adus motivul dreptății divine ca justificare pentru judecarea cetății, acum este adus argumentul ROLULUI, funcției din planul lui Dumnezeu. Este o altă nuanță. Dumnezeu vrea să explice pe orice cale poporului din robie că Ierusalimul trebuie neapărat distrus. De asemenea, o altă nuanță este că Dumnezeu folosește o imagine pe care ei o înțelegeau foarte bine. El ia practic un element practic din viața lor și-l transpune în planul divin. Este ca și cum Dumnezeu le-ar spune: *Voi ce faceți cu lemnul de viță tăiat? Îl puneți repede pe foc, și ce rămâne îl puneți din nou pe foc. Dar de ce nu-l lăsați pur și simplu să zacă într-un colț al curții? Pentru că nu-l puteți lăsa nefolosit, și aveți nevoie de arderea lui. Atunci de ce Îmi cereți mie să cruț Ierusalimului? Iată că el a ajuns ca lemnul de viță pentru Mine. La fel ca și voi, nu-l pot decât arunca în foc. Aceasta e singura întrebuintare care i-a mai rămas. Or în planul Meu nici un popor nu poate fi fără rol, cu atât mai mult poporul ales! Poporul e ajutat să empatizeze cu Dumnezeu înțelegând că Ierusalimul a ajuns pentru Dumnezeu cum ajunge lemnul tăiat din viță pentru popor.*

Dumnezeu nu vorbește în pildă doar de lemnul de viță, ci și de ce rămâne din acesta după prima ardere: *Iată când era întreg nu se putea face nimic din el; cu atât mai puțin acum, după ce l-a mistuit și l-a ars focul, s-ar mai putea face vreo lucrare din el? ...Ca lemnul de viță dintre copacii din pădure, pe care-l pun pe foc ca să-l ard, așa voi da și pe locuitorii Ierusalimului. Îmi voi întoarce Fața împotriva lor; au ieșit din foc, dar focul îi va arde de tot. Identificăm două faze în istoria pedepsirii Ierusalimului: o fază când lemnul de viță a fost aruncat în foc, și o a doua fază când ce a rămas din prima ardere este din nou aruncat în foc până arde de tot. Care sunt aceste două faze? Nu putem decât să facem o corelare cu pasajul precedent. Acele fii și fiice care vor scăpa ar reprezenta ce a rămas din lemnul de viță după prima ardere. Astfel, destinul lor nu poate fi decât să fie și ei judecați. Nici Ierusalimului (lemnul de viță), nici fiii și fiicele care vor scăpa din asediu (ce rămâne din lemn după prima ardere), nu mai pot avea alt rol în planul lui Dumnezeu decât să fie dați spre nimicire. Această imagine întărește ideea că fiii și*

fiicele care vor scăpa de la Ierusalim, și vor ajunge în robie, au scris pe fruntea lor: spre nimicire. Dumnezeu nu i-a absolvit de pedeapsă, ci doar a amânat pedepsirea lor. Aceasta va avea loc în robie. Dumnezeu îi va urmări oriunde vor fi între neamuri pentru a le oferi același sfârșit tragic (în foc!) ca acelor ce au murit în timpul asediului. Astfel imaginea pregătește poporul pentru asistarea la destinul tragic al acelor fii și fiice. Ei aveau să vadă că aceste fii și fiice aveau să cadă pe rând în robie sub mâna tare a lui Dumnezeu. Problema celei de-a doua rămășițe dată spre nimicire avea să ridice mai multe provocări. Acum avem în exil și smochine bune și smochine rele. Dacă nu se făcea distincția clară între cele două tipuri de smochine, atunci în mintea smochinelor bune puteau să apară mai multe confuzii. În primul rând, se puteau gândi că și aceștia fac parte din rămășița căreia i s-a promis protecția și izbăvirea. Și atunci construiau relații apropiate cu ei, și din nou smochinele rele aveau să influențeze negativ smochinele bune. Pe de altă parte, când aveau să vadă sfârșiturile tragice ale smochinelor rele s-ar fi întrebat: *ce se întâmplă cu promisiunea divină? Același sfârșit tragic ne așteaptă și pe noi?* Sau ar fi putut din nou contesta dreptatea divină spunând: *am înțeles că Dumnezeu le-a pedepsit părinții la Ierusalim. Dar măcar față de fiii și fiicele lor scăpate de acolo ar putea fi mai îngăduitor.* Dar aceștia reprezentau ce a mai rămas din lemnul de viță după prima ardere. Ce altă întrebuintare mai puteau avea aceștia decât să fie dați spre nimicire (adică aruncați tot în foc)? Astfel imaginea lemnului de viță ajută pe cei din robie să accepte judecata lui Dumnezeu atât asupra Ierusalimului, cât și asupra fiilor și fiicelor care vor scăpa de la Ierusalim. Iată că prin această imagine avem surprinse nuanțe noi care îndepărtează alte confuzii posibile din mintea celor din robie și-i ajută să primească vindecarea pe care Dumnezeu vroia să le-o dea. Vindecarea nu a venit așa deodată. A fost vorba de o operație complexă care a necesitat nenumărate intervenții din partea Marelui Chirurg. Imaginea cu lemnul de viță ne-a provocat să medităm din nou la perfecțiunea planului lui Dumnezeu. Nimicirea fără scop, sens, rol, funcție, nu poate avea loc în planul Său. În altă parte ni se spune că și cel rău e făcut pentru o țintă, adică pentru ziua nimicirii. Acest lucru este o încurajare pentru viața noastră. Orice popor are un rol în planul Său, dar și orice suflet, dar și orice vrabie, dar și orice context. Nimic nu este în plus, nimic nu este în minus, nimic nu este întâmplător. Cel care a operat inima celor din exil, operează și inima noastră.

Promisiunea de a ne da o inimă nouă este valabilă și pentru noi, cei care prin Hristos am fost altoiți în măslin. Dar înțelegem acum mai bine că această promisiune nu se împlinește peste noapte, ci este un proces. Este un proces în dreptul lui Israel și este un proces în dreptul inimii noastre. Dumnezeu nu ia într-o clipă inima noastră de piatră dându-ne înapoi una de carne. Dumnezeu ia părți din inima de piatră pentru a le înlocui treptat cu inima de carne. Suntem supuși unui transplant continuu. Dumnezeu scoate părți din inima noastră pentru ca apoi să le înlocuiască. Procesul nu poate fi ușor și nici simplist. Este extrem de complicat, extrem de riscant. Moartea este mereu la doi pași. Cea mai mică greșeală din partea Chirurgului și pacientul moare. Dar Cel ce ne operează inima este Același care operează inima lui Israel. În cartea Ezechiel asistăm la o operație: vedem cum operează Dumnezeu inima rămășiței din robie. Identificăm fiecare etapă, fiecare detaliu. Descoperim nevoi ale conștiinței, legități spirituale, amănunte și metode de intervenție la care nici nu ne-am fi gândit. Suntem uimiți de complexitatea procesului, dar și de cât de bine cunoaște Marele Chirug acest proces. Fiecare detaliu al operației este gândit perfect. Fiecare etapă, fiecare tăietură, fiecare dozaj. Iar rezultatul este uimitor. Înainte de începerea operației aveam o inimă cuprinsă 99% de cancer, de gangrenă, de putrefacție. Acel 1% e cuprins și el de tumoră, dar încă nu este faza malignă. Și acest 1% (faza benignă – smochinele bune) nu este într-o singură regiune a inimii, ci este împrăștiat pe toată inima. Mici pete de gri se găsesc pe toată inima neagră a bolnavului. Toate aceste pete gri împreună formează acel 1%. Marele Chirug ia fiecare pată în parte și le pune împreună în alt mediu. Dar ele sunt GRI, infectate de tumoră. Dar sunt separate de restul inimii întunecate (smochinele rele). Și Dumnezeu intervine asupra acestui rest de 1% pentru a elimina tumora și pentru a forma o altă inimă. După o vreme, aduce o mostră din inima întunecată (smochinele rele) pentru a le așeza din nou lângă restul acum puțin revigorat (fiii și fiicele care vor scăpa de la Ierusalim și vor ajunge în exil). Apoi continuă cu tot felul de intervenții spre revigorarea restului de 1%. Rezultatul: conștiința celor din robie este trezită. Ei nu se lasă absorbiți de cultura babiloniană. Renunță pentru totdeauna la idolatria fizică. Unii devin chiar foarte credincioși. Peste un număr de ani se reîntorc la Ierusalim pentru a o lua de la capăt. Deci operația a reușit! Este incredibil! Cine mai dădea șansă lui Israel când 99% din inimă era deja în putrefacție? Dacă Dumnezeu a operat perfect inima celui

mai încăpățânat popor în cea mai complicată fază a istoriei sale, atunci putem fi siguri că Dumnezeu ȘTIE să opereze perfect și inima unui singur suflet. Putem să încredințăm viața și inima noastră Marelui Chirurg. El o va opera perfect. Nu va fi ușor deloc. Orice operație reprezintă un mare disconfort. Dar temerile noastre pot fi alungate. Îndoiala poate fi alungată. Marele Chirurg știe mai bine. De fapt El știe PERFECT. Este vrednic de toată încrederea noastră.